iggaühhele kes usſub, nihästi Juda-
mehhele essite kui ka Krekamehhele, seſt
Jummala öigus ilmutakse sellesamma
sees usſuſt usko, nenda kui kirjotud on:
kes usſuſt öige on peab ellama.

Siin piddas luggia kinni kui üks, kelle süddamest wärrin läbbi käib. Ja nenda se olli ka. Se on raske tunnistada, kas se wihha wöi wäggi waldne immetellemine olli. Sesuggune luggu, olgo ta mis wärki tähhes, ei wibind kauaks, omma mokke pingutades, omma otsaessiſt suggo wollides, läks ta luggedes, kunni ülle kesk-ö eddasi. Wimaks panni ta ramato kokko ja läks maggama.

* *
*

Teisel öhtul istus uskmata Juut jälle laua äres ja lahti löedud Piibel olli ta ees. Temma wihhawaen polnud mitte wähhenend, agga üks sallaja tundmine ajas tedda siiski ennese tahtmise wasto pühha kirja luggema. Ta olli kui wöitleja, kes üht waenlast, kedda ta wihkab, ennese wasto wälja kutsund, ja kellest ta wast wöideldes ta rammo ning tarkuse pärrast öppib luggu piddama ehk kül ka weel ikka kibbe wihha luggupiddamise selsis on. Nönda hakkas temma wöitlemist ikka jälle ueste peale. Katte olli alles luggia süddame peal. Üksi se köigewäggewam Jummal wöis sedda sealt pealt ärrawötta. Kül same kuulda, kas ta sedda teeb.

Jälle teine öhto. Weel itta waene Judi süddames pölles tigge wöitlemise himmo. Se näitis, kui olleks ta wöitlemises ennesele hawa sanud. Temma raudridel olli üks somus mahhalangend, ja sealt läbbi olli Jummala sönna kahheterrane möek tungind ja tedda hawanud. Ta näust paistsid mölemad, ni häsli wallo kui wihha wälja. Ta pöras söast taggasi kui se, kes kül isse täieste polle ärrawöidetud, agga wihhane, et ta hawatud ja taggasi pelletud olli. Weel olli paks kolmekordne katte ta süddame ees.

Se olleks ülleliga, selleſt könneleda, kuidas Juut sel kombel üks öhto teise järrel ülle kesk-ö Piiblit lugges ja ommas süddames töe tunnistuse wasto wöitles; kuida temma waen selle wasto ei tahtnud järrele anda; kui saggedast siunamised süddant täitsid, mis ta agga suure waewaga wöis waigistada; kuidas ta wahheſt järsko istme pealt üllesskargas ja süggawas mötlemises toas eddasi ja taggasi käis, otsego olleks ta pissut aega ennese wöitlemiseſt tahtnud hingata, kartes, sedda jälle peagi ettewötta. Ommeti sai ka wahhete wahhel waikne tassane waim wöimust ta ülle. Agga siiski jäi weel pimmeduse katte ta süddame peale.

Mitto päwa ja näddalat läksid sel kombel möda. Kegi ei teadnud egga wöind möista sesuguſt wöitlemiſt. Ni pea, kui Lewi toast ärraläks, panni ta Piibli holega jälle ramato-kappi ja ka ukse lukko, ehk kül wötti ukse jäi.

Eesti-maa rahwa Kalender 1874, lk. 25